

วันว่าง

ยามบ่ายของวันหนึ่ง ฝนตกอยู่นาน จะไปไหนก็ลำบาก
ตัดสินใจเดินไปหลบฝน เข้ามาในวัด เป็นวัดที่ว่าง ๆ ไม่มีพิธีกรรมใด ๆ ในเวลานี้
คุณนั่ง สงบ ไปเสียทุกอย่าง แม้ด้านนอก จะมีฝนฟ้า ถนนเต็มไปด้วยรถรา
คิดถึงถ้อยคำของ อาจารย์เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ที่เขียนไว้ว่า

**“สถานที่อันพึงเคารพของทุกศาสนา เต็มล้นไปด้วยเครื่องบูชาสักการะ และถ้อยคำอธิษฐาน
วิหารในใจเรากับว่างเปล่ามาเนิ่นนาน ...”** (วิหารที่ว่างเปล่า)

รำพึงต่อ เมื่อใจนิ่ง ทุกอย่างก็จะค่อย ๆ เงียบตามมา
บางเวลาในวิถีชีวิต สิ่งที่ยากจะจัดการคือ **“ใจข้างใน” ที่วุ่นวาย**
เรื่องเล็กก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ คำพูดธรรมดา ก็กลายเป็นมีดบาดใจ

นี่ไม่ใช่การ “นิ่งเฉย” แต่คือ “นิ่งเพื่อ
มองเห็น”

ฉันจะไม่ติเตียน จะไม่วิจารณ์ จะไม่ยุ่งเรื่อง
ของใคร... เพราะตัวเองก็ไม่ใช่คนดี เรื่องลำพังก็
ยังเอาตัวไม่รอด ตัวเองไม่ได้สมบูรณ์แบบ

ฉันจะไม่ถกเถียง จะไม่ตัดสินใคร... เพราะ
ไม่ได้คิดถูกทุกอย่างเสมอไป ตัวเองก็ยังเคยพลาด

พลั้งนับครั้งไม่ถ้วน

ฉันจะไม่ซ้ำเติม จะไม่ดูถูกใครใคร... เพราะยังหวังว่าคนอื่นจะให้อภัยในวันที่ผิดพลาด และ
รู้ว่าชีวิตมีขึ้นมีลง มีวงจรชีวิต มีจังหวะเวลา

ฉันขอเพียงจะพยายามแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้นในทุกวัน จะไม่ไปตำหนิคนอื่นให้เสียเวลาชีวิต

วัดที่ว่างเปล่าดูสงบ พาให้วิหารในใจปล่อยวางจากความวุ่นวายทั้งปวง มาสร้างวิหารในใจ
ของเราให้ศักดิ์สิทธิ์และสวยงามด้วยกัน

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>